

at den Indtægtsforøgelse, den kan give, maa skaffes til Veje, kan jeg ikke ret forstaa, at man her vil medtage Spørgsmaalet om Jernbanetaksternes Forhøjelse, som det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds jo meget godt ved vil støde paa overordentlig megen Modsigelse fra forskellig Side og alligevel kun kan gennemføres, naar begge Ting enes derom, og vi ved i dette Øjeblik ikke, om dette kan ske. Jeg synes, at det ærede Medlem dog skulde sammen med mig komme ind paa den Betragtning, at dette Spørgsmaal maa vi afgøre, naar det ligger for, men vi kan virkelig ikke afgøre det ved denne Sag. Jeg er meget villig til Forhandling, men jeg kan ikke være villig til en Forhandling ud fra det Standpunkt, at der overhovedet nu er en Nødvendighed som ingen Sinde før med Hensyn til Jernbanetaksternes Forøgelse, naar der for denne kun skal lægges til Grund de ganske overordentlige Forhold, som vi i Øjeblikket befinder os i.

Jeg har endnu kun nogle Ord at sige om Lovforslaget om Ejendomsskyldens Forhøjelse, som jeg ikke fik sagt. Der er af et æret Medlem, jeg tror, det var det ærede 6te Medlem for 9de Kreds (la Cour), talt om, at der var oven i Købet kommet forøget Ejendomsskyld derigennem, at der havde fundet Omvurdering Sted. Ja, det er meget sandt, men dette ligger jo ganske simpelt deri, at Ejendommene er steget i Værdi. Hvorledes de er steget i Værdi, vil jeg dog gerne, skønt jeg tror, jeg tidligere har sagt det, nu da det ærede Medlem ogsaa har nævnt saadanne Tal, endnu en Gang gøre opmærksom paa. Den store Stigning ligger jo paa Landejendommene. I 1909 var Landejendommene, eller for at udtrykke mig korrekt: Landdistrikternes Ejendomme, vurderede til 3,279 Millioner, og Vurderingssummen var i 1916 steget til 4,407 Millioner. Saa gaar naturligvis Ejendomsskylden op, men dog vinder Staten ikke det ind, som den efter min Mening burde indvinde ved denne Lejlighed. Jeg har stadig den Mening, at selv om man varigt forhøjede Ejendomsskylden med 50 pCt., vilde der ikke være noget urimeligt deri. Men dernæst er det ikke saaledes, som det ærede Medlem sagde, at Ejendomsskylden kan gaa ind i Prisen som en Art Grundbyrde, og at man altsaa, naar man køber en Ejendom, lægger til Grund, hvad Skatter og Afgifter til det offentlige udgør og deriblandt ogsaa Ejendomsskylden. Thi naar man er gaaet med til en 3-aarig Periode for Omvurde-

ringen, vil Ejendommene stadig blive omvurderet, og man kan ikke vide, hvilken Ejendomsskyld Ejendommene faar, det vil afhænge af Konjunkturerne, og man kan derfor ikke medregne Ejendomsskylden direkte i Prisen for en Ejendom, saa meget mere som den jo er saa ubetydelig i Forhold til Ejendommenes Værdi, at ikke mange Købere eller Sælgere vil tage noget synderligt Hensyn til det.

Jeg er, som sagt, yderst villig til en Forhandling om disse Lovforslag, hvad Enkelthederne angaar, men jeg vil dog foreløbig advare imod, at man tager mere end nødvendigt ind under denne Forhandling.

Dalsgaard: Jeg kan indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger. Jeg skal udtale min Tilfredshed med, at den højt-ærede Finansminister overfor de fleste af de Spørgsmaal, som er blevet berørt under Forhandlingen, synes at ville stille sig forhandlingsvilligt, og forhaabentlig naar vi saa til Slut til et Resultat, som kan være nogenlunde tilfredsstillende for alle Parter og særlig for Statskassen.

Med Hensyn til mine Bemærkninger om en Forhøjelse af Jernbanetaksterne — et Spørgsmaal, jeg jo ikke udtalte mig ret meget om af de Grunde, jeg angav, men som jeg maatte nævne — sagde den højtærede Finansminister, at Banernes Stilling ikke var kommet bag paa Ministeriet; det var af Trafikministeren forudsagt i Fjor, og Ministeren havde den Gang sagt, at Staten maatte bære dette Tab som en Krigsudgift. Og den Gang havde ingen taget Afstand, saa han maatte gaa ud fra, at derom var der Enighed. Dette Ræsonnement kan jeg ikke forstaa. Og deraf kan i hvert Fald ikke drages den Slutning, at man ikke senere kunde tage Spørgsmaalet op, naar Forholdene vare blevet yderligere forværret. Men jeg synes derimod, at det, da Ministeriet har været opmærksom paa, hvordan dette Forhold vilde blive allerede for et Aar siden, havde ligget nær for Ministeriet at sætte sig i Bevægelse for at faa bødet paa Forholdet. Thi det er utvivlsomt soleklart for den højtærede Minister, at de abnorme Forhold, som han kaldte dem, og som man med Rette kan kalde dem, ikke i nogen nær Fremtid vil ændres til normale Tilstande; der vil sikkert i flere Aar blive en meget stor Forøgelse af Statsbanernes Udgifter i Sammenligning med Aarene før Krigen. I denne Forbindelse vil jeg udtale min Glæde over, at det ærede 4de Medlem for 6te Kreds (Vejstrup) bemærkede, at hvis Transit-